

H I R D E S D A Z I G É T !

Lázi Sándor

Igehirdetéseink hallgatása a gyülekezetben

Jakab 1:19–27

Walaki azt mondta, hogy nem elég, ha az igehirdetők megtanulták, hogyan kell jól prédikálni, az igehallgatóknak is meg kell – kellene – tanulni annak művészetét, hogyan kell az igehirdetést hallgatni. Csak három futó pillantást vessünk témánkra: Milyenek legyünk? Hogyan készülődünk az istentisztelet előtt? Hogyan viselkedünk az istentisztelet alatt – és után?

Hogyan készülődünk az istentisztelet előtt?

Készüljünk reá! Minden rendes lelkipásztor készül az igehirdetésre, a szolgálatra. Kérdés, hogy hányan készülnek ma az igehirdetés hallgatására. Pedig megjegyezhetjük: prédikációt mondani könnyebb, mint a prédikációt befogadni és szerinte élni.

Talán egyik-másik igehallgató – bocsánat a leleplező szavakért – a reggeliét sürgette, hogy el ne késsen, vagy a nem talált ruhadarab miatt felkavarodott a lelke... Egyik-másik atyánkfia perpatvarba keveredett amiatt, hogy sokáig ott feledte magát a tükör előtt... Ilyen felzaklatott előkészület után, nyugtalan szívvel nem lehet készséggel, belső éhséggel fogadni akár az igét, akár az éneket...

Mi az előkészület? Az előkészület – képletesen szólva – az a korszó, amivel a lelki épülés mély kútjából merítünk. Hiába buzog fel minden vasárnap a tiszta víz forrása, ha nincs mivel merítened... Ha nincs igazi belső éhség, vágy és készség, mindhiába az igehirdetés. Az előkészület a lelkünknek csendes és áhítatos kisimulása és átlátszóvá tétele. A nap bármilyen főséges, a háborgó vízben nem tud tükröződni, de ha csendes a víz, akármilyen sekély is az, olyan mélyen mutatja a napot, amilyen magasan ragyog az. Az igének magasból – Istentől, Szentlélektől – jövő üzenete annál mélyebbre hat bennünk, minél csendesebb, rendezettebb és felkészültebb az igehirdetés hallgatására a belső emberünk. Az előkészület egyben felfokozott vágyakozás is, úgy amint azt Dávid mondja: *„Abogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem!”* (Zsolt 42:2)

Hogyan viselkedünk az istentisztelet alatt?

Úgy, ahogy azt Jakab apostol írja: *„legyen minden ember gyors a ballásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a baragra”* (19. v.). Tudnunk kell – mindenekelőtt –, hogy hallgatni és meghallgatni két különböző dolog. Hallgat az is, akinek másutt jár az esze. „Azért jár el az Isten házába, / Oda sosem jársz hiába. / Épülj a jó tanításon, / Ne járjon az elméd máson! / A templomban maradj végig, / Az utolsó éneklésig! / Aki pedig meghallgat valakit, az figyel – értelemmel, szívvel – belemertül abba, amit a másik mond és átéli azt...”

Mi lenne, ha valami láthatatlan kéz felímá a templom vagy az imaház falára, kinek-kinek a prédikáció alatti gondolatait. Nagyon meglepő olvasmány lenne az. Lehet, hogy nem sok lenne benne abból, amit a prédikátor mondott.

„Szelíden fogadjátok a belétek oltott igét!” – írja Jakab apostol (21. v.). A szelíd lélek alázatos lélek is. Ne azt néz-

zük, hogyan mondja a prédikátor, hanem hogy mit mond. Mit mond éppen neked, ami senki másra nem talál, csak reád. Ne úgy hallgassuk az igehirdetést, mint az a fiatalember, aki mint vendég bement az egyik templomba, és egy nagymama mellé ülve hallgatta az igehirdető lelkészét, aki Jézus szeretetéről, üdvözítő kegyelméről szívet megható erővel beszélt. A nagymama könnyezett és kicsit könyökével érintette a mellette ülő fiatalembert, és szelíden susogva így szólt: „Hát maga nem sír?” A fiatalember válasza: „Nem vagyok idevalósi”.

Az igehirdetés tükör: *„Mert ha valaki csak hallgatója az igének, de nem cselekszi, olyan, mint az az ember, aki a tükörben nézi meg az arcát. Megnézi ugyan magát, de elmegy, és nyomban el is felejt, hogy milyen volt”* (23–24. v.). Lehet, hogy az igehirdetés tükrre töredezett, ócska, homályos, de azt, hogy milyen vagy a természet szerinti állapotodban, azt nagyon jól mutatja. Amiképpen a tükör nem arra való, hogy más ember arcát nézegessem benne, így a prédikációban sem azt kell figyelni, hogy mennyire talál az másokra, hanem mennyire talál reám. Az, amelyet hirdetünk, nemcsak azt mutatja meg, hogy milyenek vagyunk, hanem azt is, hogy milyeneknek kell lennünk. Mert megmutatja a szabadság tökéletes törvényét (25. v.). Királyt cserélni: a sátán ellen egy jóságos Isten uralma alá kerülni: ez a cél az istentisztelet alatt.

Hogyan viselkedünk igehallgatás után?

Egyszer egy híres lelkésznek mondta az egyik hallgatója, hogy mennyire elragadta és meghatotta az igehirdetése. Majd meglátjuk a jövő héten – hangzott az óvatos felelet. A vasárnapi igehirdetéseinknek a következő hat nap az ellenpróbája, mint a szorzásnak az osztás, vagy az osztásnak a szorzás. A hét hosszú, munkás napjainak gondjai, terhei között kell a vasárnapi istentisztelet melegét, igéjét megélni, megtartani. A címben idézett igénk két külön dologra mutat rá ebben a tekintetben, aminek meg kell lennie az életünkben a hallott igei üzenet után.

Nyelvünk megfőkezése (26. v.). Kérdés, hogy meddig tart bennünk az ige hatása. Ha az illetlen szó, megbántó beszéd már vasárnap délután sem marad elmondatlan, vagy pedig az a megbocsátó, gyöngéd, jóságos szó nem tud elroppenni szívünkbe, akkor csak műélvezet volt számunkra a prédikáció. Aki hívőnek tartja magát, de nyelvét nem fekezi, annak semmit sem ér a hívősege. Ez a 26. vers értelme: *annak kegyessége hiábavaló.*

Látogatás (27. v.). *„Tiszta és szeplőtlen kegyesség az Isten és Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és az özvegyeket nyomorúságukban, és tisztán megőrizni az embernek önmagát a világtól”*. Vajon az árvák és özvegyek veszik-e valami hasznát annak, hogy ez az ige a Bibliában – régi fordítás – vastag betűvel szedve áll? Nem azt mondják-e, hozzám nem jött senki, engem fájdalomiban, elhagyatottságomban nem keresett fel senki? Pedig körülöttem mindenki hívő. Ez a fontos feladat hárul reánk az igehirdetések meghallgatása után.

2000. április 17.